

tební rozkaz nebyl sice tohoto času ještě vydán, ale později vydán bude, či zdali tohoto času vydán nebyl a ani později nebude vydán. Potvrzení, že daň z příjmu na rok 1920 vůbec nebyla vyměřena, může vyměřující úřad vydati jen tenkrát, když vyměřovací řízení jest ukončeno a příjmy nepřesahovaly existenčního minima 6000 Kč, ale zákon mluví v §u 9 o případech, v nichž osoba, beroucí zaopatřovací požitky, má příjmy vyšší než 15.000 Kč, ve kterých případech tedy daň z příjmu vyměřena býti musí. Soud odvolací tudíž právem vyslovil, že v případě žalobce stačí, když berní správa potvrdila, že žalobci daň z příjmu na rok 1920 nebyla dosud vyměřena. Odvolací soud rovněž právem prohlásil, že při výpočtu žalobcových příjmů nelze hleděti k nájemnému, jež žalobce měl v roce 1920 ze svého domku, neboť nájemné toto nestačilo dle potvrzení obecního úřadu spojených obcí K. a B. ze dne 16. června 1922, ani k úhradě daní, přírážek k nim, pojistných premií a oprav, pročez nelze je pokládati za osobní příjem, který je zde jen tenkrát, když a pokud něco z nájemného zbývá po úhradě břemen, spojených s držbou nemovitosti. Nerozhodno jest, zdali žalobce jest oprávněn, žádati na nájemnících náhradu nákladu, spojeného s opravou domku, v roce 1920 předsevzatou, a zdali v době po roce 1920 výlohy žalobcovy na opravu domku byly a budou menší než byly v roce tomto; vždyť podle zákona rozhoduje při výpočtu pohledávky žalobcovy proti žalovanému toliko skutečný stav z roku 1920, nikoli stav pozdější, ani stav ten, jehož by snad žalobce byl mohl dosáhnouti.

Čís. 2728.

Prodávatel může se domáhati splacení kupní ceny, projevil-li o c h o t u plniti.

(Rozh. ze dne 13. června 1923, Rv II 59/23.)

Žalobě o zaplacení kupní ceny za povoz dle objednávky zhotovený, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nelze souhlasiti se žalovaným, pokud tvrdí, že, nebylo-li ujednáno, že kupní cena má předem býti zaplacená, může se prodávatel žalobou domáhati kupní ceny jen tehdy, o d e v z d a l - l i napřed kupiteli prodanou věc se všemi součástkami a se vším příslušenstvím v pravý čas a na náležitém místě. Tento názor přičí se zřejmě zásadě §Sů 1052, 1066 obč. zák., že, kdo se na jiném dožaduje odevzdání, musí dříve splniti svůj závazek n e b o b ý t i h o t o v j e j s p l n i t i. Žalobce v žalobě uznal svou povinnost, dodati k vozu svítilnu, a prohlásil, že jest k tomu ochoten. Toto prohlášení stačilo dle §u 1052 obč. zák., a bylo k němu náležitě hleděno tím, že byla ve shodě se žalobním návrhem v rozsudkovém výroku povinnost žalovaného k převzetí vozu a zaplacení kupní ceny učiněna závislou na tom, že žalobce odevzdá svítilnu. Proč by

právě v tomto případě neplatila zásada Šu 1052 obč. zák., již se žalovaný sám dovolával v odpovědi na žalobu, nelze vystihnouti. Neplatí to ani z předpisu §§ 1047 a 1061 obč. zák., jež žalovaný uvádí pro svůj názor, ani z ustanovení Šu 8 ex. ř., k němuž rovněž poukazuje. Pravda, že § 8 ex. ř. stanoví, že, má-li exekuce býti povolena pro nárok, jež zavázaný povinen jest splniti toliko na vzájemné plnění, které se má státi z ruky do ruky, není p o v o l e n í to závislým na průkazu, že vzájemné plnění bylo již vykonáno, nebo že jeho splnění alespoň jest zajištěno; ale není správným tvrzení žalovaného, že, kdyby žalobce, nevyhověv svému vlastním závazku, žádal proti němu za exekuci na základě vydaného rozsudku, musil by on vésti druhý spor, by došel svého práva. Žalovaný zapomíná na ustanovení § 42 čis. 4 ex. ř., dle něhož může exekuce býti odložena, když se koná pro nárok, který jest závislý na vzájemném plnění vymáhajícího věřitele, jež se má státi z ruky do ruky, a věřitel ani nevykoná povinného vzájemného plnění, aniž jest hotov je provésti nebo zajistiti.

Čís. 2729.

Třebaže dřívější vlastníci stavěli ohradu po levé straně vchodu a třebaže to bylo v části obce místním zvykem, nevznikla tím právně závazná úchylna od ustanovení Šu 858 obč. zák.

(Rozh. ze dne 13. června 1923, Rv II 104 23.)

Žalobci byli vlastníky usedlosti čis. 56 v N., žalovaní vlastníky usedlosti čis. 1 v téže obci, jež sousedila s usedlostí žalobcu po pravé straně od vchodu. V N. bylo u domu č. p. 1–12 zvykem, že majitelé zřizovali plot po levé straně od hlavního vchodu do svých domů. Žalobu, by žalovaní byli uznáni povinnými, zřídit plot, rozhraničující jejich dvorek a zahradu od dvorku a zahrady žalobcu, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v d ů v o d e c h: Žalobci domáhají se na žalovaných zřízení plotu podél dvorku a zahrady po levé straně vchodu do domů žalovaných a odůvodňují svou žádost jednak tím, že žalovaní k zřízení plotu se zavázali, jednak místním zvykem, že majitelé domu p. č. 1–12 v N. zřizují plot po levé straně hlavního vchodu do svých domů. Dle názoru soudu opírá se nárok žalobcu o ustanovení Šu 858 obč. zák., jde v tomto případě o zřízení plotu mezi dvorky a zahradami obou stran, kde dříve plotu nebylo a následkem rozdělení nemovitosti mezi oběma stranami zřízení jeho jeví se býti nutným. § 858 obč. zák. v druhé větě praví, že každý vlastník je povinen na pravé straně svého hlavního vchodu zřídit potřebnou ohradu (přehradu) od sousedovy prostory. Jest tedy otázkou, zda žalovaní, bydlíce v řadě sousedu v N. majitelé domu č. p. 1–12, kteří zřizují plot u svých dvorku a zahrad po levé straně, mohou býti nuceni k tomu, by zřídili na základě takového místního zvyklosti ohradu na levé straně svého hlavního vchodu. V Šu 10 obč. zák. se stanoví, že k zvyklostem možno přihlížeti jen v těch případech, ve kterých se zákon sám na ně dovolává. Toho však v tomto případě není, neboť zákon